

Hoofdstuk 1

*Aan de oevers van de Tygart Valley-rivier, West-Virginia, VS
september 1868*

Laura Woodfield werd overrompeld door een onverwacht sentimenteel gevoel. Terwijl ze het rijtuig uitstapte, greep ze de arm van Winston Hawkins nog steviger vast. Waarom werd zij bij het betreden van de steenbakkerij die haar vader had opgezet, verrast door deze vreemde emotie?

Winston gaf een klopje op haar gehandschoende hand. ‘Je hebt meer kracht in die smalle hand dan ik ooit had gedacht. Struikel nu niet.’

‘Het spijt me.’ Laura’s greep werd lossler en er verscheen een geforceerde glimlach op haar gezicht. ‘Deze plaats roept zo veel herinneringen op en ik ben hier niet meer geweest sinds ...’ De woorden bleven steken in haar keel.

Haar vader was niet uit de oorlog teruggekomen. De Tygart-rivier was door blijven stromen en de seizoenen kwamen en gingen zoals gewoonlijk. De herfst had zich aangediend en de oude bomen die aan de Tygart Valley-rivier stonden waren al in herfstkleuren getooid. Haar vader had vaak gezegd dat God hem het mooiste plekje op aarde had geschonken om zijn werk te doen en dat was Laura met hem eens.

Terwijl haar vrienden graag naar Wheeling, Allegheny City of Pittsburgh wilden verhuizen, was Laura blij dat ze kon blijven,

omdat zij zich meer thuis voelde aan de voet van het Allegheny-gebergte. Het was leuk om uitstapjes te maken naar de stad, maar ze was altijd weer blij om thuis te komen. De afgelopen week had ze zich afgevraagd of haar gevoelens voor deze plaats zouden veranderen wanneer de steenbakkerij eenmaal was verkocht. Vast en zeker niet. Ze zou de vallei absoluut niet willen verlaten. Ze haalde een kanten zakdoekje uit haar zak en depte haar ogen. 'Dit is geen moment voor verdriet. Jij en je moeder zouden blij moeten zijn dat er eindelijk iemand interesse heeft om de steenbakkerij te kopen.' De woorden van Winston waren beslist maar vriendelijk. Hij gebaarde naar de hoge ovens in de verte. 'De oorlog is al drie jaar voorbij. Je vader zou willen dat je lasten worden verlicht en de zaak wordt verkocht.'

Er ontsnapte een bruine krul onder Laura's hoedje toen ze haar hoofd iets schuin hield. 'Ik begrijp niet hoe je zo stellig kunt zeggen wat mijn vader had gewild als ik dat zelf niet eens weet. Hij had het altijd over de zaak als iets wat de rest van ons leven bij ons in de familie zou blijven.'

'Ik probeer niet voor je vader te spreken, Laura, maar toen hij jou vertelde over zijn dromen voor de toekomst, wist hij niet dat ons land in oorlog zou raken.'

Winston trok zijn zwarte vilten bolhoed van zijn hoofd en woelde met zijn vingers door zijn dikke, zandkleurige haar. 'Waar blijven die twee Ieren?'

Zijn gezicht kreeg een norse blik terwijl hij zijn hoed terugzette op zijn in de war geraakte hardos. 'Ik houd niet van laatkomers. Als een man niet op tijd kan komen, hoe kun je dan van hem verwachten succesvol te zijn? Ik heb gehoord dat de Ieren neigen tot drinken. Ik hoop niet dat ze hier ergens in een kroeg zitten.' 'Zaterdag vertelde je me nog dat het veelbelovende kopers waren, hardwerkend en financieel stabiel. En nu geloof je dat ze ergens in een kroeg zitten in plaats van dat ze hier komen

om een contract te bespreken?’ Laura trok haar wenkbrauwen op. ‘Ik zou niet graag zaken doen met mannen die een slechte reputatie hebben en ik wil zeker het bedrijf van mijn vader niet verkopen aan mensen die geen goede werkgever zijn. Mijn vader was er trots op dat hij zijn werknemers met respect behandelde en hun een eerlijk loon betaalde.’

Winston rechtte zijn schouders en oogde daardoor meteen centimeters langer. Zijn lange, ranke gestalte torende hoog boven Laura uit, die nog geen 1.60 meter lang was. ‘Vergeef me, ik sprak deze woorden uit frustratie. Maar nog steeds vind ik te laat komen net zo vervelend als verrassingen. Dat komt vast door de jurist in mij.’

Er klonk een gespannen ondertoon in zijn stem, die Laura alleen maar meer in verwarring bracht. Ze wist niet wat ze van deze potentiële kopers moest verwachten. Waren het goede, hardwerkende mannen die je kon vertrouwen, of waren het dronken immigranten waar je met een grote boog omheen moest lopen? Winston zou haar moeder niet over hun aanbod hebben ingelicht als hij geen vertrouwen in deze mannen had gehad.

Winston, die geen moment stil kon zitten, duwde zijn bril verder omhoog op zijn neus. Als die mannen nu niet op kwamen dagen, was hij terecht bezorgd dat haar moeder hem geen waardige vertegenwoordiger zou vinden.

Enkele ogenblikken later draaide hij zijn hoofd en staarde naar de weg.

‘Ah, volgens mij hoor ik hoefgetrappel.’ Hij wees naar het pad dat afdaalde in de richting van de steenbakkerij. ‘Daar komen ze aan.’

Met een zucht van verlichting sloeg Winston zijn armen over elkaar voor zijn borst. ‘Je zou denken dat ze hun paarden zouden aansporen wat sneller te lopen. Ik weet zeker dat ze ons kunnen zien staan wachten.’

Laura draaide zich om en nam het uitgestrekte terrein in zich op, dat haar vaders trots was geweest voordat hij de oorlog in was gegaan. Hij had heel hard gewerkt om dit bedrijf op te zetten en was vastbesloten geweest het tot een succes te maken. Dat was het ook geworden. Hun huis en hun financiële zekerheid waren het bewijs van het slagen van zijn vaste voornemen. Zelfs zijn vertrek was vol optimisme geweest. Op de dag waarop hij en vele mannen uit deze plaats de oorlog in waren gegaan, had hij nog gesproken over de toekomst. En zijn brieven die daarna kwamen, vertoonden geen spoor van angst. Integendeel, hij schreef daarin over de nieuwe machines die hij wilde aanschaffen als hij weer terug was en zelfs over uitbreidingsplannen. Daar zou nu natuurlijk niets meer van terecht komen.

Winston legde bemoedigend een hand op haar arm. ‘Als dit te moeilijk voor je is, zeg het me dan. Het is mijn bedoeling om hier maximale financiële winst voor jou en je moeder uit te halen, maar als jij zwak overkomt bij deze potentiële kopers, kan dat onze kansen negatief beïnvloeden.’

Ze haalde diep adem. ‘Het zal goed met me gaan als ik erop kan vertrouwen dat jij de leiding neemt.’

‘Natuurlijk, lieverd. Daarvoor heeft je moeder mij ingehuurd. Ik zou niets anders willen, maar probeer alsjeblieft sterk over te komen – laat in hun aanwezigheid geen enkel traantje zien.’ Even was ze vergeten dat Winston een taak uitvoerde voor zijn cliënt. Gelukkig had hij geen persoonlijke binding met de steenbakkerij en kon hij sterk en stabiel blijven terwijl hij deze zaak behartigde.

‘Ik ben van plan om al mijn onderhandelingsvaardigheden in te zetten zodat jij en je moeder de hoogst mogelijke prijs voor de steenbakkerij zullen krijgen.’

Aan deze woorden twijfelde Laura niet. Winston werd als een van de beste advocaten van de streek beschouwd en hoewel er

geen prijzen waren genoemd, ging haar moeder er vanuit dat ze Winston voor zijn hulp zou betalen. Het feit dat hij verkeer had met Laura zou haar moeder daar niet van weerhouden. Ze zou erop staan om hem voor zijn tijd en diensten te compenseren.

Laura taxeerde de twee naderende ruiters. Winston had losgelaten dat zij familie van elkaar waren, een oom en een neef uit Ierland die op zoek waren naar een steenbakkerij die geheel bruikbaar was – een bedrijf dat binnen redelijke termijn een ruime winst zou kunnen maken. Ze beweerden dat ze jarenlange ervaring hadden opgedaan met stenen maken in Ierland. Ze waren ervan overtuigd dat ze hun kwaliteiten het beste konden inzetten voor een steenbakkerij en dat deze investering zich goed zou terugbetalen. Winston leek er zeker van te zijn dat de Woodfield Steenbakkerij aan hun eisen zou voldoen. Laura was daar minder zeker van. Veel hing af van wat deze mannen als een ruime winst en redelijke termijn beschouwden.

De jongste van de twee mannen had een goed figuur. Hij had brede schouders en was zeer gespierd. Laura leunde iets voorover. ‘De jongste ziet eruit alsof hij zijn hele leven in een steenbakkerij heeft gewerkt.’

‘Ja, of aardappelen heeft gerooid.’ Winston grinnikte en trok aan de mouwen van zijn jasje. ‘Zijn fysieke voorkomen zet elke andere man te kijk, maar ik veronderstel dat hij zijn spieren te danken heeft aan handwerk. Ik had liever gezien dat de kopers niet Iers waren, maar we hebben geen ander aanbod gehad.’

De mannen waren van hun paarden afgestegen en liepen naar hen toe. Ondertussen prentte Laura zich in dat ze straks bij Winston zou navragen wat hij tegen Ieren had. Er waren veel mensen die weinig op hadden met Ierse immigranten, maar ze wist niet dat de negatieve gevoelens van Winston jegens hen zo diep gingen.

De oudste man stak zijn hand uit naar Winston terwijl hij naderbij kwam. ‘Meneer Hawkins. Wat een mooie dag voor onze ontmoeting. Een tikkeltje zonneschijn en de geur van de herfst in de lucht.’ Hij liet de hand van Winston weer los en knikte naar Laura. ‘Wat een verrassing om een vrouw op de steenbakkerij te zien.’

‘Miss Woodfield bezit meer kennis van haar vaders steenbakkerij dan ik en het was haar wens om hierbij aanwezig te zijn.’ Winston wendde zich tot Laura. ‘Miss Laura Woodfield, mag ik je introduceren aan meneer Hugh Crothers en zijn neef, meneer Ewan McKay.’

Laura boog licht haar hoofd. ‘Vrouwen en kinderen zijn op deze steenbakkerij altijd een vertrouwd gezicht geweest, meneer Crothers. Vaak brachten zij hun echtgenoten en vaders de lunch. Als kind bracht ik in de zomermaanden net zo veel tijd door aan mijn vaders zijde als hij mij toestond. Toen ik ouder was, telde ik de uren na en rekende het loon van de arbeiders uit. Dat was natuurlijk voordat de oorlog uitbrak.’

‘Mag ik als kanttkening plaatsen dat haar moeder daar minder blij mee was’, voegde Winston eraan toe. Voordat hij nog meer kon zeggen over de protesten van haar moeder, gebaarde Laura de mannen mee te lopen. ‘Zullen we beginnen?’

Beide mannen prezen de kleiafzettingen in de heuvels rondom het bedrijf en spraken hun goedkeuring uit over de acht overkoepelde steenovens waarvan de schoorstenen hoog de lucht in staken. Laura liep met de mannen mee langs de lange opslag-schuren die om het hele complex heen waren gebouwd en zij glimlachten goedgezend toen Laura erbij vertelde dat de Tygart Valley-rivier hen gemakkelijk voorzag van water voor de voorwarmovens.

‘We hebben toegang tot zowel het spoor als de rivier om de stenen te vervoeren.’ Laura haalde diep adem. ‘Ik denk dat u

het met me eens bent dat het een gezonde onderneming is. De Woodfield Steenbakkerij heeft een uitstekende reputatie wat betreft het produceren van hoogwaardige kwaliteit stenen.'

'Zeker, ik twijfel niet aan wat u zegt, Miss Woodfield. U hebt een prachtige steenbakkerij. Maar ik moet eerlijk tegen u zijn. Ewan en ik hebben afgesproken dat we geen bedrijf zouden kopen dat niet minstens twee VerValen-machines heeft staan. U hebt slechts één machine op het terrein staan. Als we ons zeker willen stellen van de contracten die wij op het oog hebben, denk ik dat wij in staat moeten zijn om grotere hoeveelheden stenen te produceren.'

Ewan bestudeerde het terrein en keek toen weer naar Laura. 'Al denk ik zelf dat één VerValen ook wel voldoende is, mijn oom wil er beslist twee.'

Laura haalde een diepe teug adem. 'Mijn vader kon het met deze uitrusting heel goed af. Hij betaalde zijn mannen een eerlijk loon en ons gezin is nooit iets tekortgekomen. Misschien past onze steenbakkerij toch niet bij u, heren.'

Winston gaf haar een waarschuwend blik. 'Vergeef Miss Woodfield alstublieft. Sinds de dood van haar vader is ze heel gevoelig voor kritiek op zijn bedrijf.' Zijn lippen vormden zich tot een sympathieke glimlach. 'Ik weet zeker dat u, heren, dit wel begrijpt.'

'Zeker.' Meneer Crothers knikte, voelde toen in zijn zak en haalde er een pijp uit. 'Klopt als een bus dat het vrouwvolk geschikter is voor de haard thuis dan voor de ovens van een steenbakkerij.'

Boos om deze vernederende opmerking probeerde Laura zich van Winstons arm los te trekken. Met een snelle beweging hield hij haar hand op zijn plaats en schudde licht zijn hoofd. Ze begreep Winstons zorg: hij wilde niet dat zij een potentiële verkoop zou bederven, maar gezien de prijs die deze mannen voor

de steenbakkerij hadden geboden, verwachtten zij veel te veel. En dat moesten ze weten.

Ze zou Winstons waarschuwing ter harte nemen en kalm blijven, maar ze was niet van plan om te zwijgen. 'Als u andere steenbakkerijen in deze streek hebt bekeken, weet ik zeker dat u hebt ontdekt dat er slechts enkele zijn die één VerValen-machine hebben staan. Ik kan me niet voorstellen dat er bedrijven zijn die er twee in bezit hebben. Dat is eenvoudigweg niet nodig.'

Na een lange trek aan zijn pijp blies meneer Crothers een aantal kringen van rook de lucht in. 'U hebt een prachtige steenbakkerij, Miss Woodfield, maar onze Schots-Ierse dromen reiken veel verder dan u zich kunt voorstellen.'

Deze man was vast niet goed bij zijn hoofd. Of hij had er geen idee van hoeveel stenen er op één dag uit de machine kwamen. 'Deze ene machine kan minstens vijftigduizend stenen per dag produceren, meneer Crothers. Gelooft u dat u orders zult krijgen die deze hoeveelheid gaan overstijgen?'

'Denkt u dat wij er niet goed in zijn om vaste klanten te krijgen, Miss Woodfield?' Er zat iets zangerigs in zijn stem en een twinkeling in zijn ogen.

'Natuurlijk denkt Miss Woodfield niet dat u ongeschikt bent als stenenmakers of als zakenlieden, toch Laura?' Er klonk enige paniek door in Winstons stem. Hij wilde graag deze deal sluiten voor haar moeder.

'Nee, van geen van beide ben ik overtuigd, maar ik denk wel dat hun verwachtingen onredelijk zijn. Als zij twee VerValen-machines willen hebben, dan zullen zij er zelf een moeten aanschaffen of naar een andere steenbakkerij moeten uitkijken. Een beter bedrijf of een betere prijs dan wat wij hebben geboden zullen zij niet aantreffen.'

Meneer McKay grinnikte en stootte de arm van zijn oom aan. 'Volgens mij hebt u uw gelijke getroffen, oom Hugh.'

‘Inderdaad, zo’n vastbesloten vrouw als u ben ik niet eerder tegengekomen, Miss Woodfield. Maar wij hebben een contract nodig dat goed is voor iedereen, niet alleen voor u. De aanschaf van een extra machine is een enorme uitgave.’

‘Dat is zeker waar, maar u hoeft niet meteen een tweede machine aan te schaffen. En zeker niet totdat u contracten hebt gesloten waarvoor u de extra machine nodig blijkt te hebben.’ Meneer Crothers wierp een blik naar de lucht, waar donkere wolken zich samenpakten. ‘Er zijn nog een paar plaatsen die we willen bezoeken.’

Hij stak zijn hand uit naar Winston. ‘We zullen contact met u opnemen wanneer we ons definitieve besluit hebben genomen.’ Hij wendde zich tot Laura. ‘Mochten u en uw moeder besluiten om in prijs te zakken, laat uw advocaat ons dan daarvan op de hoogte stellen. Mijn vrouw en zus verblijven in het hotel in Bartlett in de tijd dat wij onze zoektocht voortzetten.’

Terwijl de twee mannen naar hun paarden liepen, deed Winston een stap naar voren. ‘Als het geld voor de aanschaf van de machine u van uw besluit weerhoudt om deze steenbakkerij te kopen, dan denk ik dat ik u daarin bij kan staan.’

De oudste man keek over zijn schouder. ‘Hoe bedoelt u dat, meneer Hawkins?’

‘Ik zit in de raad van bestuur van de Bartlett National Bank en denk dat wij u een lening kunnen verstrekken tegen een zeer lage rente indien u aanvullend materieel wilt aanschaffen.’ Winston gebaarde naar de steenbakkerij. ‘U hebt meer dan voldoende onderpand om een lening te verkrijgen voor een Ver-Valen-perismachine – zelfs twee of drie als u wilt.’

Meneer McKay bleef stilstaan. ‘Dat is heel vriendelijk van u, meneer Hawkins. Ik geloof –’

‘Ewan!’ Meneer Crothers staarde zijn neef aan, voordat hij zijn hoed lichtte om Laura en Winston gedag te zeggen. ‘Dank u

voor de bezichtiging van de steenbakkerij. Wanneer wij een besluit hebben genomen, zal ik u daarvan op de hoogte stellen.’ In de verte rommelde de donder. Winston hield Laura’s arm vast, terwijl ze terugliepen naar de koets. ‘We moeten opschieten. Ik wil niet dat je hier in de stromende regen vast komt te staan.’

Hij wachtte haar reactie niet af, maar pakte haar meteen bij de elleboog en leidde haar snel in de richting van de koets. Onderweg vouwde Laura haar handen in haar schoot.

‘Ik heb het gevoel dat je niet blij met me bent, maar ik voelde me echt gedrongen om mijn eigen zegje te doen. Trouwens, in deze streek zijn helemaal geen steenbakkerijen van zo’n grote omvang. Ik denk dat meneer Crothers aan het bluffen is om te kijken of we zullen toegeven aan zijn eisen.’

‘Je kunt toch helemaal niet zeggen dat ze nergens anders gaan kijken? In andere delen van het land zijn nog meer steenbakkerijen. Ze kunnen de trein nemen naar New York en langs de Hudson-rivier richting Haverstraw veel steenbakkerijen tegenkomen. Ik heb er nog steeds hoop op dat ze terugkomen met een bod dat je moeder kan aanvaarden.’

Van haar vader had Laura inderdaad verhalen gehoord over enorme steenbakkerijen die langs de Hudson-rivier staan. Alle krantenknipsels en -artikelen over de diverse bedrijven en steenproductie die hij ooit had gelezen, had hij bewaard. Ze vermoedde dat Winston over Haverstraw had gelezen toen hij de papieren van zijn vader aan het doornemen was.

‘Voordat ze hier kwamen, zijn ze in Pennsylvania geweest, dicht bij de grens met New York, dus ik neem aan dat ze alle steenbakkerijen in het noorden al hebben bekeken.’

‘Je verrast me altijd weer met wat er in dat hoofdje van jou omgaat.’ De paarden lieten zich niet afschrikken door het voortdurende gerommel van de donder en ploegden verder.

Laura trok haar wenkbrauwen op. 'Ik hoop niet dat dat betekent dat je vindt dat vrouwen alleen snappen wat overduidelijk is.'

'Natuurlijk niet. Ere wie ere toekomt. Jij bent veel intelligenter dan veel mannen met wie ik zaken doe.'

Zijn toon was vleierend, maar ze twijfelde aan de oprechtheid van Winstons woorden. Slechts enkele mannen dachten dat vrouwen hun gelijke waren als het op zakendoen aankwam. Niettemin kon ze zijn compliment wel waarderen.

Ondertussen werd de lucht steeds donkerder. Rukwinden jochten langs de hellingen van de dichtbeboste heuvels en bladeren raakten overal op de grond verspreid, ogend als een prachtig palet van herfstkleuren.

Het gezicht van Winston verstrakte toen een bliksemflits de lucht doorkliefte. 'We praten wel verder als we thuis zijn.' Hij trok aan de teugels. 'Kom op, jongens. Laten we de dame thuisbrengen voordat de regens losbarsten.'

Ze vroeg zich af of hij haar moeder ervan hoopte te overtuigen dat de verkoop voor hun eigen bestwil was. Zou haar moeder het met Winston eens zijn? Hoe dan ook was Laura vastbesloten ervoor te zorgen dat Winston haar positie begreep. 'Ik hoop wel dat je onthoudt dat de steenbakkerij een belangrijk deel van mijn leven is geweest.'

Winston liet de teugels iets vieren, totdat ze voor het grote stenen herenhuis van de Woodfields tot stilstand waren gekomen. 'Dat begrijp ik wel, Laura, maar je moeder gelooft dat het tijd is om stappen vooruit te zetten en dat ben ik met haar eens. Deze verkoop zal jullie beiden de vrijheid daartoe bieden.' Een stal-knecht kwam op een draf het koetshuis uit en hield de teugels vast, terwijl Winston om de koets heenliep om Laura te helpen met uitstappen. 'Ik hoop niet dat je me onsympathiek vindt, maar ik ben ervan overtuigd dat je moeder wil weten wat in deze situatie het beste is.'

‘We zullen zien. Ik hoop dat je niet van plan bent om al je overredingskracht als advocaat uit de kast te trekken om te proberen haar te overtuigen van verkoop.’ Laura stak haar in een handschoen gehulde hand naar hem uit en stapte uit. ‘Er zijn naar mijn mening maar weinig dingen die een twist waard zijn, maar de steenbakkerij is er een van. Ik zou echt heel ongelukkig zijn als de steenbakkerij voor minder wordt verkocht dan hij waard is.’

‘Ik vind dat je goed moet nadenken over de last die de steenbakkerij op je moeders schouders legt en hoop dat je zult overwegen om voor haar wensen te buigen.’ Samen liepen ze het bordes op. ‘De uiteindelijke beslissing moet je moeder nemen, dus ik hoop dat je het mij niet kwalijk zult nemen als ik haar adviseer om hem aan deze mannen te verkopen.’ Winston gaf haar een zijdelingse blik. ‘Per slot van rekening hebben we geen enkel ander bod ontvangen.’

Laura stapte de hal binnen en keek hem aan. ‘Dat kan wel zijn, maar mijn moeder vindt mijn mening ook belangrijk. Ik hoop dat nadat jij je pleidooi hebt gehouden, ze mijn advies zal opvolgen.’